

Frå mine landpostbud-dager 1910 – 1918.

Av Johan O. Sørlie.

XX

Det er en stor flokk mennesker — 290 i tallet av mine gamle kjenninger frå mine minnerike postbuddager 1910—1918 som er død.

De var en gang i beste velbefinnende på livets arena, men blei så en dag lagt under torva, noen i sin ungdomsår, noen i middelalderen og noen i de grå-nende dager.

Det var bare de som jeg var særst fortrolige med, eller sto i vennskaps-forhold til, at jeg nå til slutt vil minnes med noen ord.

De eldre kvinner og menn jeg vil nemne i Laksfjordreuta er følgende:

Andreas og Olianna Antonsen, Sildsand. De var staute mennesker, godhjertede og forekommende. Deres gode sjelsegenskaper gikk i arv til barna. Ei av deres døtre hadde alltid øye med båten min når jeg var ute og gikk med posten.

Jensine Friis, Laukhella. Ei høflig, hyggelig og edelsinnet kvinne.

Hans Olsen, Laukhella. Jeg var ofte inne hos ham og forseгла hans penge-forsendelser. Og det blei et godt vennskap mellom han og meg. Det var med sorgtungt sinn at jeg om hausten 1920, under oppholdet i Grunnvåg, leste i Senjens Blad om hans hurtige bortgang.

Paul Evensen, Laukhella. En gammel arbeidets adelsmann.

Jens Paulsen, Vasshaug. Han talte seg varm når det gjalt ei god samfundssak som han elsket. Og dette varma og opp i sinnet på en som var tilstede og var interesert i samme gode sak.

Lærer Nils Brandser, Brattli. Han var meget godt opplyst, otte óg sann hjertedanning. Men bekjentskapet med ham blei så kort. Han blei rykket bort av rytteren på den kvite hest og var ikke meir å treffe på vår ufulkomne jord.

Peder Knudsen, Grønli. Skjønt vi ikke hadde samme kristentru, var det dog åndens enhet og et fredens samband mellom oss.

Peder Tomassen, Grønli. En skjelden god og bra mann med godt hjertelag og en utmerket nabo.

Lorents Jensen, Høgli. Han hadde gode tanker og hadde åpne øyne for skavankene i den frambrytende, alt anna enn gode tidsånd.

Nils Anders Olsen, Nerli. Han var en gudhengiven mann. Og på ham kunne denne salmestrofe anvendes:

Allti hvor jeg vanker, jeg min
Jesus har i tanker.
Hvor jeg sitter, ligger, går, etter
ham min lengsel står.

Johanne Haukland. Alltid var hun i godt humør. Alltid snakkesalig vennligsinnet og virksom.

Kilde: Senjens Blad 18. oktober 1940.

OCR – Lenvik Museum 2008.